

vi ere den højtærede Minister taknemmelige for, at han har stillet sig velvillig til Sagen. Vi haabe, at han kan føre den igennem oppe i Landstinget. Jeg vil derfor bede Tinget om ikke at følge det ærede Medlem, som jo ikke er videre endnu, end at han ikke kan stemme for dette Lovforslag. Jeg synes, at han er kommen lidt bag efter i denne Sag, efter hvad jeg nu har udviklet og anset det for min Pligt at udvikle som Ordfører i denne Sag.

N. C. Jensen: Jeg skal kun gøre et Par korte Bemærkninger i Tilslutning til, hvad der blev udtalt af den ærede Ordfører. Ogsaa mig har det i allerhøjeste Grad forbavset at se den Stilling, som det ærede Medlem for Skive (Carl Hansen) har indtaget til denne Sag. Det forekommer mig, at alt, hvad han har sagt til Begrundelse af sit Standpunkt, vejer saa uendelig lidt over for det store Spørgsmaal, om man her er inde paa et Felt, hvor man i allerdybeste Forstand kan komme dem til Hjælp, der trænge haardest. Det kan være ganske rigtigt med disse Tal fra Statistikken, som det ærede Medlem er fremkommet med, men lad os være enige om, at naar Talen er om Opstillingen af Tal angaaende prioriterede Ejendomme, nytter det ikke at stille de store Ejendomme sammen med de smaa. For det første har det altid været saadan, at de smaa Ejendomme have altid faaet forholdsvis mindre faste Prioritetslaan end de store, men dernæst skulle vi huske paa, at de store Ejendomme, det store Hartkorn ret ofte har kunnet faa baade anden og tredie Prioritetslaan, medens det kun er i de færreste Tilfælde, at man møder disse tinglæste Prioriteter paa Ejendomme, der tilhøre de mindre bemidlede. Det tror jeg, gør et stort Skaar i disse statistiske Data, som det ærede Medlem har arbejdet med.

Det, som jeg særlig har ønsket at sige et Par Ord om, er det ærede Medlems Paastand om, at dersom man lod Laansøgerne selv betale Taksationsgebyrerne i Stedet for at lade Staten gøre det, hvad han jo havde saa meget imod, vilde man sikkert naa til, at disse Taksationsgebyrer ville blive satte ned. Jeg maa for øvrigt indskyde den Bemærkning til den ærede Ordfører, at det er mig en fuldstændig Gaade, hvordan en Repræsentant kan opnaa en Normalløn af 3—4,000 Kr. selv i Viborg Amt, medens jeg godt kan forstaa, at det maaske i et ganske enkelt Aar kunde lykkes at naa op til et saadant

Beløb, men jeg tror ikke, at en Repræsentant, om han var aldrig saa paapassende, kan naa op til 3—4,000 Kr. Men jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det vedrører ikke denne Sag, det er et absolut indre Anliggende i Kreditforeningen, og det ærede Medlem for Skive, der selv er Interessent, har jo Adgang til at stille et Forslag til Ændring i saa Henseende paa Kreditforeningens Generalforsamling, og hvis det kan godtgøres, hvad jeg ikke tror, at Lønnen er oppe paa 4,000 Kr. eller blot paa 3,000 Kr., skal jeg paa en Generalforsamling gerne støtte og følge det ærede Medlem.

Med Hensyn til Taksationsgebyrerne ønsker jeg endnu at gøre en Bemærkning. Naar det ærede Medlem saadan løst udkastede den Paastand, at en Vurderingsmand kan tjene 20—30 Kr. daglig, vil jeg bestride, at dette er rigtigt. Jeg har været Taksationsmand i adskillige Aar, og jeg vil sige, at det kan ske ved jordløse Huse, dersom de ligge sammen, at en Vurderingsmand kan tjene dette Beløb, men jeg har mangfoldige Gange maattet foretage Vurderinger, hvor jeg har maattet rejse indtil 8 Mil for disse 6 Kr., som en Vurderingsmand faar, og jeg vil da spørge det ærede Medlem, om han mener, at en saadan Betaling er for høj. Det kan jeg i alt Fald ikke se. Man kommer langt fra op til 20 eller 30 Kr., jeg antager nok, det kan blive en 10 til 12 Kr., men saa skal man befordre sig selv, saa jeg tror ikke, dette Ræsonnement har noget paa sig, at Staten ikke kunde hjælpe her, fordi det ikke er dem, der trænge. Jeg tror, det ærede Medlem tager saa fuldstændig fejl. I de fleste af de Tilfælde, hvor der søges Laan, staa man over for Smaafolk, der ere i en saadan økonomisk Stilling, at det er dem i allerhøjeste Grad magtpaaliggende at faa saa meget som muligt af deres løse Gæld afdraget og overført paa den faste Gæld, og det lykkes endda i de fleste Tilfælde ikke. Men man maa jo dog kunne sige sig selv, at disse Menne-sker ikke høre til dem, der ere paa Sol-siden i økonomisk Henseende, men tværtimod maa siges at staa paa Skyggesiden.

Det ærede Medlem forfejlede aabenbart, hvad han tilsigtede. Det ærede Medlem ræsonnerer saaledes: Skulle vi op til 8,000 Kr. i Statsgaranti for Renten af Kreditforeningsobligationer, hvorfor saa ikke gaa højere op f. Eks. til 12,000 Kr. Men skal man højere op, hvorfor saa ikke tage Drøftelsen af dette Spørgsmaal op, om vi ikke skulle garantere for alle Kre-